

Weinigen die bij hun vijftig jaar in dienst van hun werkgever een heus symposium cadeau krijgen, en nog wel met protestanten en katholieken die samen nadenken over de bruikbaarheid van de Schrift. West-Vlaming Pascal Lauwaert, directeur van het Vlaams Bijbelgenootschap, probeert dan ook al een kwarteeuw Vlaanderen warm te maken voor de Bijbel. Hij is immers zelf gebeten door Gods woord.

Erik De Smet

'Ook ik wil af en toe een regenboog zien'

DETIJD dat Bijbelgenootschappen uit waren op het winnen van (katholieke) zieltjes ligt al lang achter ons. Dat blijkt ook uit de stek van het Vlaams Bijbelgenootschap (VBC): in het poortgebouw van de statige abdij van Male. In het gewezen gemeentehuis van dit Brugse gehucht, waar ooit trouwlustige boeren elkaar het jawoord gaven, prijken thans bijbels in alle maten en gewichten.

Het Bijbelgenootschap wil het heilige Boek meer bekendheid geven. Allereerst door de aankoop van allerlei Bijbeluitgaven (zelfs in grote letter!), maar ook door Kerken en gelovigen te helpen de Bijbel bij de mensen te brengen, bijvoorbeeld met een boeiende tentoonstelling die groepen kunnen uitleenen. VBC-directeur Pascal Lauwaert is gepassioneerd door de Schrift.

„Van huis uit ben ik katholiek, maar als jongvolwassene stapte ik over naar het protestantisme. Het waren protestantse vrienden die me de Bijbel leerden kennen en die me met de passie aanstaken. De harmonie van de teksten raakte me.”

„Ik groeide op eind jaren 1960, toen een ideologisch spreken in de Kerken overheerste. Spiritualiteit kwam toen minder aan bod. Mijn overstap was dus geen afzetten tegen het kerkinstituut, het had te maken met de liefde voor de Bijbel zelf. Later ging ik dan theologie studeren, en vanuit die liefde groeide het verlangen om er ook beroepsmatig mee op weg te gaan. Zo kwam ik terecht bij het Vlaams Bijbelgenootschap.”

„Trouwens, het Vlaams Bijbelgenootschap wil werk verrichten voor alle gezindten. Aanvankelijk was dat niet zo vanzelfsprekend. In Vlaanderen werd het genootschap lang aanzien als wervend voor het protestantisme. Dat is inmiddels allemaal veranderd.”

– Met de Bijbelronde vorig jaar probeerden jullie zowaar ook niet-kerkelijke mensen te bereiken. De Bijbel lezen als een cultuurboek, kan dat dan?

Ik bekijk dat genuanceerd. De Bijbel is een literair hoogstaand

© Violet Corbet-Brock

boek. Wil je echter de veelkleurigheid ervan ontdekken, dan kun je niet voorbij aan de geloofsdimensie van de teksten. Bijbelteksten louter esthetisch of cultureel lezen is ze onrecht aandoen. De Bijbel doet je ook in actie komen, hem lezen is dus meer bereiken dan een leeservaring. Het is geen vrijblijvend boek. Je wordt erdoor geconfronteerd met jezelf en uitgedaagd om zowel vanuit het Oude Testament als vanuit het evangelie en de persoon van Jezus te gaan leven.

– Knap lastig. Het is immers niet altijd duidelijk wat een Bijbeltekst precies bedoelt.

Lastig is dat de Bijbel zo confronterend werkt. Je leert dat de mens 'een werk in uitvoering' is. Daarom is het een actueel boek. Vanaf de eerste bladzijde voel je spanning tussen het ik en de andere. En dan zie je hoe het evangelie ons een heel andere levenswijze biedt. Johannes de Doper zegt: „Ik moet minder worden en Hij meer.” Volgens mij is dat de kunst van het gelovig zijn: dat ik kleiner mag worden en Christus groter, en daarmee ook mijn naaste. En

minder worden in een samenleving waarin het weren van jezelf zo centraal staat, is lastig.

– De tekst is heilig, maar wie mag hem interpreteren?

Kijk, ik ben een kerkmens. Het Woord is een baken, maar we hebben ook geestkracht nodig. Dat lees ik in verhalen zoals dat van de Emmaüsgangers. Pas bij het breken van het brood verstaan zij het. „Brand de ons hart niet, toen Hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?“, zeiden ze achteraf tot elkaar. Wij kunnen hier bijbels uitlezen en puik vertaalwerk afleveren, maar uiteindelijk kan het Bijbellezers niet zonder gebed.

– Als Vlamingen al een bijbelboek in huis hebben, prijkt dat vaak keurig en vooral onaangeerd in het boekenrek. Bijbellezers zijn wij van huize uit niet. Jullie heb-

ben dus als VBC ongetwijfeld nog veel werk.

De Bijbel was hier inderdaad generaties lang een onbekend boek, terwijl de heilsgeschiedenis zelf wel werd doorgegeven. Heel wat Vlaamse kerkmensen kennen wel de figuren, maar de verhalen zelf lezen is wat anders. Kijk, ik ben een wijnliefhebber. Een fles mag er nog zo mooi uitzien, de wijn geeft pas zijn geheimen prijs als je hem drinkt.

Met de Bijbel is dat net zo. Hij is pas waardevol als je hem leest. Je herkent jezelf. Duik eens in het verhaal van Noach en de zondvloed. Ook ik wil af en toe een regenboog zien, wanneer het donker is in mijn leven. Maar net zoals Noach, David of de apostelen moet je leren wachten. Ik maak dat ook mee. Ach, wij zijn mensen van het onmiddellijke. Die e-mail moest gisteren al beantwoord zijn.

Het mooie van Jezus vind ik het herstel dat Hij ons steeds biedt. Lees eens hoe Hij en de apostelen aan de over van het meer zitten met wat vissen op een vuurtje en wat Hij zegt. Telkens opnieuw word ik in dat verhaal gefascineerd door nieuwe elementen.

– Sinds 2004 bestaat er met de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV) eindelijk een oecumenische Bijbel. De kroon op jullie werk?

Da's veel gezegd, al stond ik mee aan die wieg. Er is heel lang aan gewerkt en de vertalers hebben ook duidelijke keuzes gemaakt. Ik heb mogen meewerken door mee na te denken, mensen uit Vlaanderen warm te maken voor dit vertaalproject en de Kerk voor te bereiden. Er was veel mediabelangstelling, ook vanuit de seculiere media.

Het kind is thans volwassen aan het worden. Samen met de (katholieke, n.d.r.) Vlaamse Bijbelstichting brachten wij vorig jaar de Bijbelronde op gang. Met succes, denk ik.

– Bijbelwerk is dus niet vechten tegen de bierkaai?

Neen, maar de Bijbel blijft een weerbarstig boek. Sommige teksten zijn radicaal en keihard. Helemaal vind je in de gemiddelde boekhandel meer over esoterie dan over de Schrift. En er zijn best goede, leesbare werken beschikbaar. Alleen vinden ze hun weg niet.

– En krijgt de eigentijdse taal van de NBV vooralsnog geen plaats in de katholieke liturgie...

Complex zaak. De verschillende zondagslezingen zijn immers aan elkaar gekoppeld. Zelf zou ik graag zien dat het lectionarium gebruik maakt van de NBV. Maar omdat er gevoelige verschillen zijn, kan het voor mij best om de NBV te bewerken. De liturgie heeft tenslotte ook haar rechten. Maar dat er verschillende vertalingen naast elkaar blijven bestaan, is een garantie voor de rijkdom van ons geloofsleven.

Vlaams Bijbelgenootschap, Pelderijnstraat 10, 8310 Brugge, telefoon 050/79.10.21, e-mail info@bijbelvlaanderen.be, website www.bijbelvlaanderen.be.

Een fles mag er nog zo mooi uitzien, de wijn geeft pas zijn geheimen prijs, als je hem drinkt. Met de Bijbel is dat net zo. Je moet hem lezen